

No. 1. } Januar 1887. { 13de Aargang.

Nytaarsalme.

Mel. For, Verden, Farvel.

Af bævrende Sty

Et Prøvelsens Aar mig oprinder paany,
 Hver Dag har sin Klage, hver Stund sin Uro;
 O, tør jeg min Glæde til Haabet betro?
 Af dybeste Skjul stige Tinnerne frem;
 Hvad kommer med dem? :;

Urolige Sind,

Der slagerer som Lyvet for lunefuld Vind,
 Opløstet af tusinde Duster, nedtrykt,
 Hvor nylig du haabed, af tusind Slags Frygt!
 Hvad vil du paa Jorden? Din Styrke, din
 Fred
 I Himlen opled! :;

Krist fører min Sag!

Han kaldtes paa Jorden en Frelser ibag.
 Er Aaret begyndt i hans hellige Navn,
 Da vendes mig Alt, hvad der møder, til Gavn;
 Da siger jeg freidigt i Vel og i Ve:
 Guds Vilje den ske! :;

Guds Vilje den ske!

Min Fremtid jeg ikke begjærer at se.
 Med Gjetten og Spørgen hvad har det for
 Hast?
 Jeg holder ved Haabets Bestandighed fast.
 Saa hilser jeg Aaret og staaer mig til No
 Med Bøn og med Tro. :;

Frits og hans Bedstemoder.

(Af Sara Huxler.)

Bedstemoderens Hænder bevægede sig uaf-ladelig. Har ud og Har ind sad hun paa sin sædvanlige Plads ved Vinduet og syede nogle brogede Lapper sammen, hvilke først voxede til smukke stjernesformede Tæpper og endelig til kjempemæssige Sengetæpper.

Under Arbeidet hævede det gamle Hoved sig en Gang imellem, og hendes Blik strei-fede langs ad Gaden for at hvile paa Drenges-løkken, som raadslaaende stod bag ved den opstafede Sanddyng. Bedstemoder kunde ved Hjælp af sine store Brillers Skjønne, hvad der foregik imellem dem; et eiendommeligt vel-villigt Smil omgav den indsuntnede Mund, da hun lod de gamle rynkede Hænder med den traadte Naal hvile i Skjodet og hviiede sig forover for at forfølge de veltalende Smaas Bevægelser.

Edmund Feldner, den største af Drengene, betegnede med Hænderne Storrelsen af et meget attraaet "Noget", og Oskar, Na-boens Søn, lod Verkumpen falde, som han med Vand havde ættet sammen til en Pud-ding, og nærmede sig lyttende den Fortællende Midt imellem dem med det rødmissede An-sigt opadvendt, stod Frits, Bedstemoder's Barnebarn. Over den uordentlige Vandelof sad den overordentlig støvede Raskjet stjevt til-bagestødt, medens de smaa røde Fødder, med de for lidt siden saa blankpudsede Støvler, ubar-hjertigt trampede i de vaade Kæmpe-pytter.

Edmunds forførende Gæberdesprog inter-esserede ham oienlynt i hoieste Grad. Hans smaa, tykke, temmelig snause Hænder kom langsomt frem af Buxelommerne og viste spørgende den angivne Storrelse af Gjen-standen, hvorpaa den Store paa en foragtelig Maade betegnede ham Ting en som meget større, idet Remningen blev angivet til en paa Hjørnet værende Butik, der tilhørte en Kon-ditor eller Kjøbmand. Herpaa fulgte i den lille Kreds en eftertanksom Pause, der blev afbrudt af Frits.

Denne viste med en, Bedstemoderen vel-bekjendt, storpraleriff Hovedbevægelse og et

hurtigt Blik hen paa hendes Vindu. Ed-mund fulgte Blikket, trak tvivlende paa Stul-deren og vendte sig ringeagtende bort derfra. Frits's Hænder syntes krænket, og den Andens Tvivl modnede hans Bestlutning.

"Skal jeg vise Jer det?" betød det ud-fordrende Rast med Raskten, og strax havde han igjen Drengene omkring sig. Der paa-fulgte en indtrængende Tiltale. Indsmig-rende Albuestod stubber ham fremad, en ind-trængende Hviisten bringer ham fra de sidste Betæneligheder. Frits's sunklende Barne-øine se i Beiret, Fødderne stige raskt op af den hjære Pol, og sættende Raskjetten fast i Panden, stormer Fyren i raskt Løb henimod Huset.

Bedstemoderen læner sig tilbage. Regel-mæssig som altid trækker hun den lange Traad igennem Haanden, fugter let Pege-fingeren paa Læberne og gjør forsigtig en liden Knud. I hendes venlige og bestindige Målyn kan man se, at hun lytter, hvilket hun vedbliver med, medens hun med uforskyret Sindssro forbinder det gule Stykke Løi med det blegrode

Nu nærmer sig raske Skridt udenfor. Hvor fast Fødderne træde! Hvor Hænder-vedet arbejder for at rykke den noget høit sid-dende Dørlink af dens Plads! Han trykker haardt, men den rører sig ikke! Et forstærket Tryk med begge Hænder! Endnu ikke! Et Stød — da slyper Døren op.

Forpustet trykker den lille Fyr sig op til Bedstemoderens Side.

"Forsigtig — Naalen!" Advarsl'en gjør intet Indryk paa ham, han trykker kun sin støvede Person tæt op til Bedstemoder's appet-tilige rene Fortlæde og raaber hende unød-vendig høit sin Vøn i Diet:

"Kun 5 Cents, Bedstemoder, jeg kan saa saadan en stor Krydderlage derfor."

Bedstemoder saa saa forundret oven over de store Brillers paa den lille Ansøger, at en Del af hans for saa faste Tillid strax for-lod ham.

"Bedstemoder, jeg beder dig!"

"Du forlanger Penge idag igjen, lille Frits, og du fik igaar! Jeg forundrer mig over dig!"

"Jeg vilde saa frygtelig gjerne have den Fryddekage, Bedstemoder!"

Den Gamle tænkte over, om hun skulde lade Drengen vide, at det egentlig ikke var ham, der saa gjerne vilde have Kagen — nei! hun vilde ikke fremkalde hans Protest imod Anklagen; Børn ere ofte usande, naar de maa forsvare sig. Bedstemoders Stemme klang varmt og kjærligt:

"Frits du ved jo, at jeg gjerne vil give dig Noget, men hver Dag kan det ikke gaa an; vær nu min fornuftige Dreng! lad være at plage mig idag!"

Drengens Dine hang ved Jorden. Den smudsige Tommelfinger struede sig frem og tilbage imellem de willigt fremstødte Læber.

"Vilde det saa gjerne!" hvissede han halvoit, i Dvergang fra Trods til Estergivenhed.

"En anden Gang min Dreng! Lob nu ud igjen og leg i Solkianet!"

Over Brillglasfene fulgte et Par overvættets kjærlige Dine den sig sjernende Dreng, som med et halvt søkket og halvt hyllet Mod gik hen imod Kammeraterne. Hans Bessed blev modtaget med haanlig Latter fulgt af den almindeligste Misbilligelse. Frits er nedslaaet. Man sætter sig, holdende Raad, paa Sanddhyngen. Uden i ringeste Maade at agte paa den uheldige Frits's Tilstedeværelse forhandler man igjen om Størrelsen af den begjærede Kage.

Bedstemoderens Hænder hvile igjen, hun følger dybt interesseret Krigsraadet. Edmund sledner har en Plan. De Andre misbillige den. Han trænger paa igjen og taler — til den Lilles Glæde til Frits. Han gjør forunderlige Fagter — nu give de Andre ham sit Bisald. Hvad vil de mærkværdige Tegn med Lommeboken sige? Nu peger Edmund paa Stovlerne og strækker Hænderne usikkert frem. Frits staar nglende, toutraadig. Han vrører sig ikke. Ubevægelig sidder ogsaa Bedstemoder.

Lusmørket er indtraadt. Det store Stueuhr titter ensformigt, ellers er det stille i den lille ventlige Stue. Hvad der vrører sig i det gamle Hjerte, hvad den trofaste, moderlige Sjæl spoler, da hun skjønner det Skridt,

hvortil man der ude forfører det uskyldige Barn — Intet i den Gamles Ansigt forraader det. Stille læner hun sig i Morket tilbage i sin Stol — i det Samme høres der Noget i Sovestuen tæt ved Siden af.

Hvor forsigtig de smaa Strømpesodder liste sig frem! Man er lærvillig ved den første Syn! I Bedstemoders Sovestuen staa mange Møbler, det uærlige Barns fremstrakte Hænder stode imod dem og gjøre lidt Stoi. Der flirer Noget! Bistnok er en Ting paa Servanten gaaet itu. Alt stille — derpaa smutte Fødderne endnu længere ind i Kammeret. Han er ved Maalet! Det er ikke let at opbryde en Laas. De smaa Hænder anstrenge sig frugtesløst — Kassen modstaar endog den store Knib.

Bedstemoder hører det Altsammen, hører det med en Lydelighed, som forundrer hende. Ude foran Huset staa Forførererne. Dæmringsslyset skjuler de listige Ansigter, og kun de drengagtige Etiketter vise sig uklart i Skyggen af Sanddhyngen. Værer det dem for længe, siden de sloite saa frygtelig? eller er det et Tegn for den lille Fyr, der nær ved saa tappert kæmper med den egenindige Laas?

Nu knager den endelig. Han anvender alle sine Kræfter — Bladet boier sig — han trykker det længer ind — Hænderne skyde, trykke, dreie — ah! endelig — aaben! Nu rask Haanden ned i Bedstemoder's opsparrede Stak — rask et Greb ind i den lille Formue — Laaget trykkes til — vips — afsted — ud. Korridoren er mørk. Han famler sig usikkert frem. Bedstemoder's Dør staar paa Klem. Et svagt Lysstjer trænger ud derafra. Hvis hun er kommen her ud? Hvis hun har hørt? Hvad vilde den lille Dreng ikke give for at vide det! Det frygtomme Hjerte banker heftig, angstfuldt, og Frits trykker sig sagte op mod Væggen for ubemærket at liste sig forbi den aabne Dør — tss! En Nalsten — et Raab:

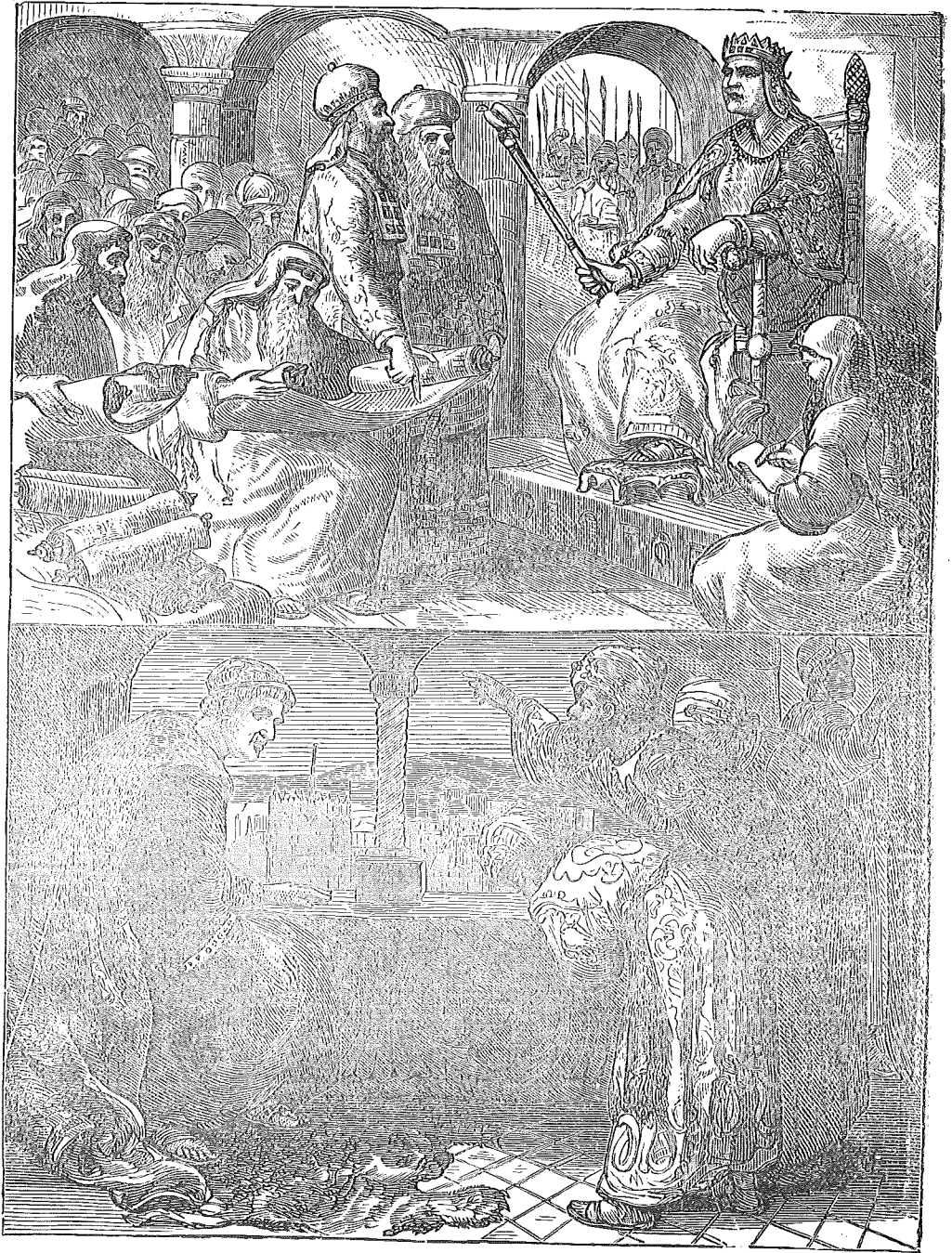
"Frits!"

Dødsstille! Det skyldbevidste Barn fryder sammen, grebet af anelsesfuld Angst, og holder Andedrættet tilbage.

(Fortættets paa Side 6).

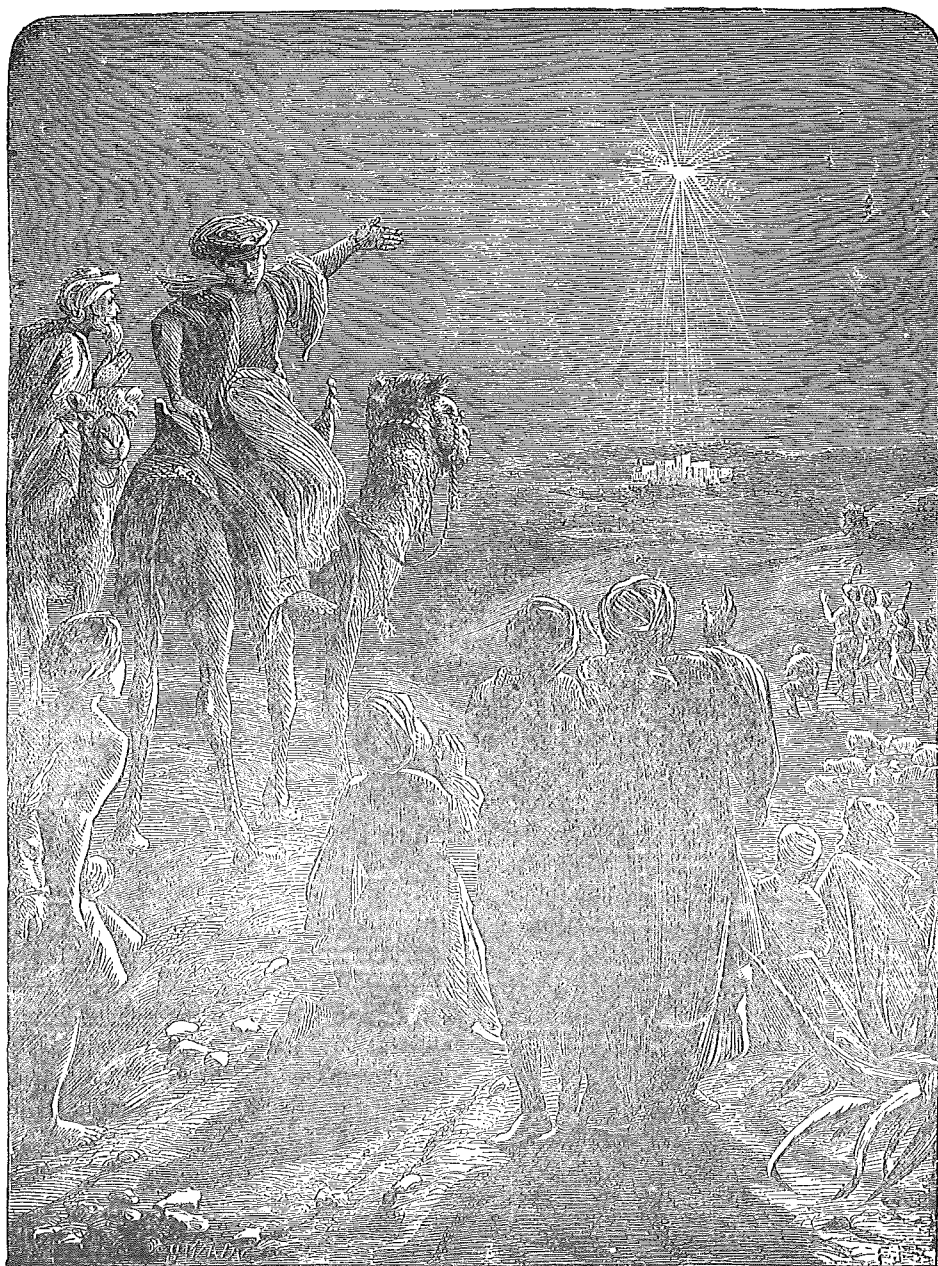
De Viſe fra Øſterland.

(Matth. 2, 1—12).

De Viſe for Kong Herodes.

De Viise paa Veien fra Jerusaleem til Betlehem.

Vil I Smaa ei ogsaa gjerne
 Se den lyse, milde Stjerne,
 For den Konge dybt Jer nele,
 Som Guds Rige har i Ele
 Og vil luffe Jer derind?

Denne Stjerne lys og mild,
 Som kan aldrig lede vild,
 Er hans Guddoms Ord det klare,
 Som han os lod aabenbare
 Til at lyse for vor Fod.

‘Er du der, mit Barn?’ var det bløde Spørgsmaal — der laa i den hjertelige, moderlige Stemme Noget, som — uden at han vidste det — traf ham. Neppe vidende, hvordan det skete — er han i Stuen.

‘Mit Barn!’

De gamle Hænder omfattede og klappede det forvirrede Krushoved — den gamle Stemme klinger saa kjærlig.

‘Jeg glæder mig over, at du kommer og bliver hos mig, min Dreng — jeg længtes efter dig — og jeg har en Historie til dig — en smuk Historie — om en fattig Kone og et Barn.’ Bedstemoder lod ingen Pause indtræde. Blidt drager hun den lille, tvilraadig staaende Dreng til sig, og med sin eiendommelig pathetiske Stemme begyndte hun at fortælle:

‘Det var slet ikke engang hendes eget Barn. Hun havde paa en hidende kold Vinterdag taget det fra en døende Kone for at give det at drikke, og det var efter den Fattiges Død forblevet hos hende. Hun opdrog det kjærlighedsfuldt og sørgede for det, som var det hendes eget. Men hun var kun en fattig, enfoldig Arbeidskone, som havde Noie med at skaffe det daglige Brod. Hun kunde derfor kun være meget lidt om Drengen, og saa var den lille nødt til ofte i timevis uden Opsigt at opholde sig paa Gaden, og da ingen Andre nogenstinde tog sig af ham, sluttede han sig strax til de paa Gaden legende Børn, som forlede ham til allehaande unyttige Ting.

Han var endnu for liden en Fyr til at kunne stille Uret og Net fra hinanden, og saaledes skete det, at Robert — saaledes hed Drengen — en Dag lod sig forlede til at op ryde sin fattige Pleiemoder’s Pengekasse for af hendes uisommelig sammenpærvede Center at tage nogle Penge til sine Kammerater. Han troede sig under Tyveriet alene, hans Pleiemoder var tidlig gaaet til Dagarbeidet. Det var et foruventligt Tilfælde, at hun netop den Dag kom for hjem end sædvanlig, og saa blev hun, uden at Robert vidste det, Vidne til hans uredelige Bedrift. Det var en stor Smerte for den stakkels Kone. Det traf

frampagtig i hendes Hjerte af Sorg. Men hun var en brav, retskaffen Kone, og hun tabte ikke Haabet om at vinde den hende saa kjære Dreng tilbage til det Gode.

‘Naar han har forset sig,’ saaledes sagde hun til sig selv, ‘saa har han ikke gjort det af et ondt Hjerte; men maasse han ikke saa Uretten deri; jeg haaber og tror, at han gaanske af sig selv finder tilbage paa den rette Vej, endog uden at han af mig faar en eneste Behreidelse. Han vil se, hvorledes jeg har ham kjær, og han vil komme til at se, at af alle Mennesker paa Jorden er jeg hans bedste Ven!’

Alt dette sagde den gode Kone til sig selv, og hun hjalp sin Dreng lige saa hjertelig som altid skjulte for ham den dybe Smerte, hun folte, og boiede sig om Afreuen som sædvanlig omt over hans lille Seng.’ —

Bedstemoder’s Stemme blev stedsf sagtere, stedsf inderligere. Ved det sidste Ord skruede hun greben af en straalende, fast Tillid, Lampen pludselig hoiere op, saa at Lyset klart opfyldte det lille Rum.

‘Sover du, lille Frits?’

To smaa Hænder omklamrede fast den gamle Kones fra hans Hoved nedgledne Haand.

‘Hvad mere, Bedstemoder?’ sagde BARNET heftig, ‘hvad mere?’

‘Det Andet, Frits, fortæller eg dig i Morgen; nu er det blevet sent. Jeg henter dig din Madver, og saa gaa vi til No!’ Bedstemoder’s Hoved sad rankere, stoltere end ellers, Bedstemoder’s Stemme havde en klarere Klang end sædvanlig, saaledes syntes BARNET; Døren luffer sig efter hende, og paa Stolen, paa hvilken hun kort iforveien havde siddet, skjuler Frits af Stum sit angerfulde lille Hoved og presser de varme Hænder for Læberne, idet Lærerne rinde ham ned ad Kinderne. — — —

Ulyret slaar ti. Det er den første Aften i Frits’s Liv, at han ved denne Tid endnu er vaagen. De blaa Varnesine staa vidt aabne — den lille venter — lytter. Husket er stille. I Sidenværelset, Bedstemoder’s Sovkammer, er det endelig mørkt. Sagte forsigtig smutter Frits ud af Sengen og følger

slg frem til Stolen, paa hvilken de aftagne Klæder ligge. Mynten klingrer i Lommen — han griber den rask, han holder den i sin høire Haand — idet han omhyggelig sølende sig frem berører hver Stol og hvert Møbel for sikkert i Mørket at finde Døren. Korridoren er uhyggelig, og Frits er bange for saa Meget i Mørket og Stilheden. Naar hen til hin Dør, han for saa Timer siden tappert stødte op for at begaa Thyveriet, bliver Aandedrættet ham steddende i Brystet. Han tøver — vakler — skal han vende tilbage?

"Nei, nei!" taler det i hans Indre, og sagte skyder han Døren op. Sitrende i den lette Natdragt skrider han fremad i den mørke Stue. Hans Hjerter banker høit, da han kommer lige over for Bedstemoders omhængte Seng og med ængstelig Haand griber den stammelig opbrudte Kasse — løfter Laaget — — hvad var det, der rørte sig? En Lyd? Kom det fra Væggen? Kom det igjennem Vinduet? Frits gjennemtrængtes af en kold Gysen. Langsomt, melanisk bærende hæver sig Varnets Haand — Mynten, som den idag har tilbendt sig, sænker sig klirrende i Kassen, og Frits retter sig som befriet fra et Tryk, kaster et hurtigt Blik paa den omhængte Seng og sniger sig, idet han til Trods for Mørket finder Døren, afsted.

Han er i sit Bærelse. De store, varme Tæpper indhulle ham hjærtgørende. Han fremsiger sin lille Bøn og sover derpaa tilfreds ind. I en anden Seng, i Siderørelset, hæver sig et graat Hoved og lytter, indtil Alt er blevet stille. Den indfaldne Mund bevæger sig endnu.

"Herre, min Gud, tak, tak, fordi du boiede hans Hjerter! O beskyrm og bevar ham, min egen Dreng, at han ikke maa komme paa Syndens Veie!"

Stemmen vakler usikker, og efter hendes Ord følger et dybt, angstbefriet Aandedrag. Bedstemoder støtter Ansigtet i begge Hænder; saaledes forbliver hun i nogle Njeblikke ubevægelig; derpaa vender hun det gamle Hoved mod Væggen, og med en stille lykkelig Groad og et Hjerte opfyldt af Tak falder hun isovn.

Det første Bud.

En from Kristen levede i en Hednings Hus. Den Kristne sagde ofte til Hedningen: "Der er kun en Gud, som har skabt Himlen og Jorden; han lader Solen skinne og Stjerne regne; han ser Alt, hvad vi gjøre, og ved Alt, hvad vi tænke; han er den levende Gud, som belønner de Gode og straffer de Onde; naar du beder til ham, da hører han dig. Men dine Afguder ere livløse, de ere gjorte af Ler, de høre ikke, de se ikke og kunne hverken gjøre Ondt eller Godt."

Men Hedningen troede ham ikke. En Gang reiste han bort. Da tog den Kristne en Stol og slog Afgudsbillederne itu; men det største Afgudsbillede slog han ikke itu, men satte Stokken i dets Arm. Hedningen kom hjem, han saa sine Afgudsbilleder ødelagte og raabte i Vrede: "Hvem har gjort det?" Den Kristne svarede: "Jeg tror, at din store Afgud har slaet de andre Afguder ihjel!" "Er du affindig," raabte Hedningen, "eller vil du gjøre Nar af mig? Et Afgudsbillede kan jo ikke bevæge Haanden, hvorledes kan det da slaa de andre itu? Nei! du har slaet dem itu, og derfor vil jeg nu dræbe dig!"

Da sagde den Kristne venlig: "Bliv ikke vred! Naar du ikke tror, at din største Afgud kan bevæge Haand eller Fod, kan han da være den Gud, der har skabt Himlen og Jorden?" Hedningen taug og tænkte over den Kristnes Ord. Nogen Tid derefter slog han selv den sidste Afgud itu og tilbød siden den eneste sande, ireenige Gud.

En Hunds "Hævn".

En ung Mand i Sieck ved Mosel vilde forgangen Sommer drukne sin store Puddelhund, som han ikke længer vilde betale Skat for. Han bandt en Sten til dens Hals, gif i en Baad med den og roede henimod Midten af Floden. Der kastede han det trofaste Dyr i Strømmen, og det forsvandt hurtigt. Men Louget, hvormed Stenen var bunden, gif istykket, saa at Hunden igjen dukkede op og

gjorde forvilede Anstrengelser for at naa Baaden. Men saa ofte den nærmede sig, stodte dens Herre den tilbage med Aaren. Efter et Kvarters Tid blev den unge Mand træt af Kampen, greb Aaren med begge Hænder og rettede et rasende Slag imod Hundens Hoved, men tabte herunder I begægten, styrtede i Strømmen og forsvandt. Strø forandrede Scenen. Den stakkels Hund dukkede under Vandet, greb sin Herre og slæbte ham stonnende, efterat den mange Gange næsten var røbet afsted af Strømmen, til Strandbredden. Den havde reddet hns og sit eget Liv. Men for dens Herre blev det for Fremtiden ikke for meget at betale Skatten for det tro Dyr.

Bornejalu.

(Af Luise v. Havn. 1724-82.)

Mel. Lille røde Rønnebær. (Af Fr. Høng.)
 Jeg er et af Jesu Lam,
 Derfor er jeg glad ved ham.
 Han er Hyrden stærk og herlig,
 Som forsjørger mig saa herlig,
 Kalder mig saa blidt ved Navn,
 Læger mig saa mildt i Favn.

Hvor han styrer med sin Stof
 Gjennem Markens Blomsteflot,
 Vil jeg græsse ved hans Side
 Og skal aldrig Hunger lide,
 Og naar Tønnen kommer paa,
 Nok at drille skal jeg faa.

Var det saa dog ei en Skam,
 Om jeg var ei glad ved han?
 Læng, naar Sommeren er til Ende,
 Skal med ham jeg hjemad vende
 I hans Favn og i hans Stad.
 Amen! ja, jeg er saa glad!
 Vilh. Gregersen.

Spørgsmaal og Svar.

Den lille Vi, den store Sol?
 De kan stille,
 Og Vøgen og den blaa Viol?
 De kan nifle.

Og Busken her og Baaden hist?
 De kan gynge,
 Og Vølgen og hver Kugl paa Kvist?
 De kan synge.

Og daarligt Veir og daarlig Bei?
 De kan drille,
 Og hvad kan baade du og jeg?
 Tie stille.

Chr. Richardt.

Gaade.

Det Første er ei saa lidet værdt,
 Værdt om — til et Koudyr det bliver.
 Det Andet — ja det er nu slet ikke svært,
 Ei mer Oplysning jeg giver.
 Det Sidste meger Betjning har
 For Maler og Billedhugger.
 Det Hele er en Egenfab rar,
 Som baade Sjælden og smuk er.
 Chr. Bredsdorf.

Opløsning

paa Gaaden i No. 11 f. A.:
 Hovedstaa.

Vigtig opløst af D. A. W., Hickson, Vac.;
 D. S. H., Lansing, Iowa; S. L., Fergus
 Falls, Minn.

Kvitteringer.

Til Waisenhuset i Wittenberg fra Granite
 Falls Spøndagskole \$3.50 og fra Nora
 Hall 25 Cts.
 Til Indianermissionen fra Granite Falls
 Spøndagskole \$3.55.

Borneblads

13de Aargang

begynder hermed og sendes alle gamle Abonnenter, som ikke have opsigts Bladet, og som have betalt al gammel Gjæld indtil dette Aars Udgang.

Betaler da strax al gammel Gjæld!
 Send nye Bestillinger snarest muligt!
 Lad endelig Betalingen ske i Forskud!
 Som Præmie for Forskud i Begyndelsen af Aaret sendes 1 indb. Aarg. af 1881 el. 1883 el. 1884 el. 1885 for hver \$2.50, der er betalt i Forskud.

Prisen er fremdeles 35 Cts. pr. Explr.
 Udgenter, der selv holde Raaneliste og indestaa for Betalingen, erholde følgende Reduktion:

Bakter paa 5-9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.
 — 10-49 — 25 " —
 — 50 og derover efter 20 " —

J. B. Frick.

703 — E. 7th Str., La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

Fæbrl. og Emigr. Trykkeri, La Crosse, Wis.